

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Un sol cor i una sola ànima

Hem celebrat la Setmana Santa de 2021, assistint als temples amb un terç de l'aforament, tal com estava permès. Amb el diumenge de resurrecció ha començat un nou temps pasqual en el qual som cridats a viure l'esperança amb les actituds pròpies de la nova vida en Crist, en la seva dimensió personal i comunitària. La primera lectura de la Missa d'aquest diumenge explica com «la multitud dels germans tenia un sol cor i una sola ànima, i cap d'ells no considerava com a propis els béns que posseïa, sinó que tot estava al servei del tots» (Ac 4,32).

La imatge que descriu el llibre dels Fets dels Apòstols és d'una unitat tan gran, que va de les coses espirituals a les materials. De fet, no és possible viure la comunicació de béns espirituals i no compartir els béns materials. La caritat autèntica no permet que a la comunitat hi hagi cap germà que passi necessitat. L'Església està cridada a ser comunitat d'amor, un amor que no és una

simple organització d'ajuda als necessitats, sinó l'expressió de l'acte més profund d'amor amb què Déu ens ha creat, que suscita en el nostre cor la inclinació a estimar. Per això, l'amor al proïsme esdevé una obligació per a cada cristià i per a tota la comunitat eclesial. Així ho van viure els cristians de la primitiva comunitat de Jerusalem.

Amb el ràpid creixement de l'Església va ser del tot impossible mantenir aquesta forma de posar en comú els béns materials, però el que roman inalterable al llarg dels segles és el principi, i per això en tota comunitat cristiana s'han de compartir els béns de manera que no hi hagi pobres en ella. Més endavant es va fer evident la necessitat d'una determinada organització i d'aquesta manera va sorgir la diaconia com un servei de l'amor al proïsme, portat a la pràctica de manera ordenada i comunitària. Aquest exercici de la caritat es va confirmar com una de les accions essencials de l'Església.

Ara bé, com es pot portar a la pràctica aquesta missió? Des que va sorgir la diaconia en la primera comunitat cristiana de Jerusalem fins als nostres dies, en la història de l'Església trobem molts exemples admirables de caritat envers els necessitats tant de persones concretes com de comunitats, congregacions i institucions. D'aquesta manera s'anava donant resposta a les necessitats que sorgien en cada moment. Arribats al segle XX, el mes de desembre de 1951, el Papa Pius XII va fundar *Caritas Internationalis*, que és l'organisme principal de l'Església per portar a terme aquesta missió d'acció caritativa i social. Es dedica a ajudar els més necessitats, particularment en les situacions de conflicte i d'emergència. Amb el temps, la seva estructura es va estendre per tot el món, arribant a constituir una federació amb presència en nombrosos països.

La missió de Càritas, en el moment actual, consisteix en acollir, ajudar i treballar amb les persones en situació de necessitat i pobresa, i promocionar-les perquè arribin a ser protagonistes del seu propi desenvolupament integral, des del compromís de la comunitat cristiana. Aquesta missió es realitza a través de l'acollida, l'ajuda, la promoció, la sensibilització de la societat i la denúncia de les situacions d'injustícia. La seva actuació s'orienta en quatre direccions fonamentals: l'assistència en situacions de necessitat urgent; la prevenció de les situacions que poden comportar pobresa o exclusió social; les accions de formació i promoció personal, encaminades a la integració social; i les accions d'anàlisi, de sensibilització, de denúncia i de promoció del compromís solidari.

Els primers cristians tenien un sol cor i una sola ànima. Que el Senyor ens ajudi a mantenir aquest mateix estil de vida i de comunitat, i d'aquesta manera posar el nostre gra de sorra en la construcció d'un món més fraternal i solidari.

ENTREVISTA

L'empremta del Concili

JOAN TORRA BITLLOCH

«Jo no seria el que soc si no hagués estat pel Concili Provincial Tarraconense (CPT); per a mi va ser un do de Déu, i crec que també per a tots els qui hi vàrem participar», afirma el Dr. Joan Torra, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, que va intervenir en l'acte commemoratiu del 25è aniversari del CPT de 1995, celebrat el proppassat 9 de març. El CPT va representar «una experiència de comunió eclesial única i irrepetible, a la recerca de què deia l'Esperit, què era el que ell volia per a la nostra estimada Església; una experiència sinodal que dona una manera de ser i de fer», assegura.

Les resolucions del CPT han anat endavant?

Déu n'hi do! El text conciliar és un manual de teologia pastoral que en repassa tots els àmbits i hi fa propostes concretes. Moltes han tirat endavant, altres han quedat pendents, a algunes la vida les ha convertit en coses ja passades, i potser en farien falta de noves. La pandèmia ens ho ha evidenciat. Jo proposava als bisbes que es repensés la resolució 47 sobre el pla de formació i posava la Facultat de Teologia al servei d'aquest objectiu.

En el moment actual caldria fer un segon CPT?

En això de fer un Concili provincial vàrem ser pioners el 1995. No és pas un problema d'il·lusió sinó d'Esperit. De fet, el lema del Concili és la preocupació de sempre: «Esperit, ¿què dius a les esglésies de la Tarraconense?». La missió evangelitzadora ha d'estar al centre, és clar!

Cap a on hauria de remar un hipotètic nou Concili?

En els 25 anys transcorreguts s'han donat coses tan noves i imprevisibles com els moviments migratoris globals, les noves religiositats, una profunda crisi econòmica insospitada, l'alerta ecològica global, les noves tecnologies de comunicació que potser, fins i tot, en podrien facilitar la realització. Però, sobretot, caldria entomar les situacions noves que vivim en l'Església i mirar de discernir amb fe i esperança què hi demana l'Esperit.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Un Parenostre amb lletres ben grans

L'Alzheimer avança. Tot són records nebulosos. Somriu, però ja no sap ni a qui ni per què. Té vuitanta-vuit anys. La família s'aboca a tenir-ne cura. El seu espòs, superats els noranta anys, però amb una consciència clara i actual del que els uneix, es quasi sempre al seu costat. L'acceptable salut que l'acompanya, malgrat l'edat, li permet petits serveis: donar-li el menjar, encetar diàlegs d'incerta resposta, pregar junts, seure al seu costat... L'afecte i l'amor supleixen els múltiples entrebancs del moment.

Queden lluny els serveis a la comunitat parroquial, les reunions de l'equip de matrimonis i les seves preparacions acurades, les sortides d'amistat, els recessos anyals... Veure créixer la pròpia família, respectant el camí de cadascú, i Déu sobretot. Segueix actual, però, la pregària en parella; potser no tan aprofundida, no tan compromesa, no tan elaborada, però sempre sincera i confiada en Aquell que ens coneix i ens estima. Resta la fe rebuda dels pares i rebuda amb sentit de pertinença a la comunitat dels creients, rebuda per viure-la i celebrar-la i per testimoniar-la en el dia a dia. «I aquest és el seu manament: que ens estimem els

uns als altres, tal com ell ens ha manat» (Jn 3,23).

Els estralls de la malaltia també han arribat a la pregària matrimonial. Encara que la possibilitat de conversa és petita, l'espòs s'ha resistit a deixar de pregar junts. Tot i així, l'esposa es perdia. Una filla hi ha trobat resposta preparant un Parenostre escrit amb lletra gran perquè la mare el pugui seguir. «Vosaltres, pregueu així: Pare nostre que estàs en el cel, santifica el teu nom» (Mt 6,9). El pare l'enceta, la mare s'hi afegeix. Quan es perd o s'absenta mentalment, el pare segueix i, en ocasions, la mare s'hi torna a afegir. Parenostres que se sumen a tants i tants d'altres des que es varen conèixer. Parenostres que fan realitat el compromís del sagrament del matrimoni: «Jo et prenc per muller i et prometo que et seré fidel en la prosperitat i en l'adversitat, en la salut i en la malaltia, i que t'estimaré i t'honoraré tota la vida». Han passat els anys i la força de l'Esperit empeny a mantenir la fidelitat a l'amor, treballat des de la paraula donada. Déu ens escriu el seu Amor amb lletres ben grosses, perquè el puguem llegir sempre, com el Parenostre escrit amb amor, per la filla.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Un camino de futuro

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Era el día de Cristo Rey de 2016, se concluía el Jubileo extraordinario de la Misericordia. Finalizada la celebración eucarística, el Santo Padre, ante toda la asamblea de fieles, firmó la carta apostólica *Misericordia et misera*, un gran legado en el que podemos leer que la misericordia es «el camino que estamos llamados a seguir en el futuro».

Celebrar la misericordia: «En la liturgia, la misericordia no sólo se evoca con frecuencia, sino que se recibe y se vive. La celebración de la misericordia divina culmina en el sacrificio eucarístico.»

Hacer crecer una cultura de la misericordia: La cultura de la misericordia se plasma con la oración asidua, se modela con la dócil apertura al Es-

píritu Santo, se hace familiar con la vida de los santos que nos han precedido y los de la puerta de al lado, crece con la cercanía concreta a los pobres y a las necesidades de nuestros hermanos.

Actuar las obras de misericordia: «Las obras de misericordia tocan todos los aspectos de la vida de una persona. Podemos llevar a cabo una verdadera revolución cultural a partir de la simplicidad de esos gestos que saben tocar el cuerpo y el espíritu, es decir, la vida de las personas.»

Que Nuestra Señora, que nos mira con ojos de misericordia, nos ayude a «mirar hacia adelante y comprender cómo seguir viviendo con fidelidad, alegría y entusiasmo la riqueza de la misericordia divina».

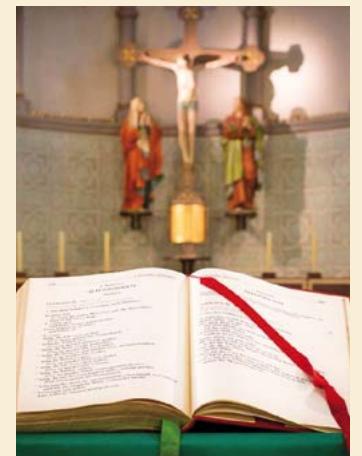
Lectures de la missa diària i santoral

12. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Ac 4,23-31 / SI 2 / Jn 3,1-8]. Sant Juli I, papa (romà, 337-352); sant Damià, bisbe; santa Vísia, vg. i mr.

13. □ Dimarts [Ac 4,32-37 / SI 92 / Jn 3,7-15]. Sant Hermenegild, príncep hispànic, mr. (586); sant Martí I, papa (649-656) i mr.; santa Agatònica, mr.

14. □ Dimecres [Ac 5,17-26 / SI 33 / Jn 3,16-21]. Sant Tiburci, mr.; sant Lambert, bisbe; santa Domnina, vg. i mr.

15. □ Dijous [Ac 5,27-33 / SI 33 / Jn 3,31-36]. Sant Telm (denominació amb què és conegut popularment el beat Pedro González), rel. dominicà, de Gàlícia; sant Crescent, mr.; santes Basíllia i Anastàsia, mrs. a Roma.

16. □ Divendres [Ac 5,34-42 / SI 26 / Jn 6,1-15]. Sant Toribí de Lièbana, bisbe; santa Engràcia, vg., i companys màrtirs a Saragossa; sant Benet-Josep Labre, captaire.

17. □ Dissabte [Ac 6,1-7 / SI 32 / Jn 6,16-21]. Sants Elies, Pau i Isidor, monjos i mrs. a Còrdova; sant Anicet, papa (siríac, 155-166) i mr.; sant Robert, abat; beata Marianna de Jesús, vg.; beat Baptista Spagnoli, rel. carmelità.

18. □ † Diumenge vinent, III de Pasqua (lit. hores: 3a setm.) [Ac 3,13-15.17-19 / SI 4 / 1Jn 2,1-5a / Lc 24,35-48]. Sant Eleuteri, bisbe, i la seva mare Antia, mrs.; beat Andreu Hibernon, rel. franciscà, d'Alcantarilla; beata Maria de l'Encarnació, rel. carmelitana.

DIUMENGE II DE PASQUA O DE LA DIVINA MISERICÒRDIA

COMENTARI

Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 4,32-35)

La multitud dels creients tenia un sol cor i una sola ànima, i ningú d'ells no parlava de les coses que posseïa com si fossin pròpies, sinó que tenien tots els béns en comú. El testimoni que els apòstols donaven de la resurrecció de Jesucrist, el confirmaven amb el poder que tenien d'obrar grans miracles. Tots els creients eren molt ben vistos de la gent. Entre ells no hi havia ningú que visqués en la indigència, perquè tots els qui eren propietaris de terres o d'immobles els venien, dipositaven als peus dels apòstols el producte de la venda, i era distribuït segons les necessitats de cadascú.

Salm responsorial (117)

R. *Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor.*

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R.

Que respongui la casa d'Aaron: / perdura eternament el seu amor. / Que responguin els qui veneren el Senyor: / perdura eternament el seu amor. R.

La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. / Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, / alegrem-nos i celebrem-lo. R.

Ah, Senyor, doneu-nos la victòria! / Ah, Senyor, feu que prosperem! / Beneït el qui ve en nom del Senyor. / Us beneïm des de la casa del Senyor. / El Senyor és Déu. Que ell ens il·lumini. R.

Lectura de la primera carta de sant Joan

(1Jn 5,1-6)

Estimats, tothom qui creu que Jesús és el Messies ha nascut de Déu, i no hi ha ningú que estimi el pare sense estimar els fills, que han nascut d'ell. Si estimem Déu i complim els seus manaments, no hi ha dubte que estimem els fills de Déu, ja que estimar Déu vol dir guardar els seus manaments. I aquests manaments no són feixucs, perquè cada fill de Déu és un vencedor del món.

La nostra fe és la victòria que ja ha vençut el món. ¿Qui venç el món, sinó el qui creu que Jesús és el fill de Déu? Ell, Jesucrist, ha vingut a complir la seva missió per l'aigua i per la sang; no per l'aigua solament, sinó per l'aigua i per la sang; i l'Esperit en dona testimoni, ja que l'Esperit és la veritat.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres». Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó».

Quan vingué Jesús, Tomàs el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor». Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas».

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient». Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «¿Perquè m'has vist has cregut? Felïços els qui creuran sense haver vist.»

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(Hch 4,32-35)

En el grupo de los creyentes tenía un solo corazón y una sola alma: nadie llamaba suyo propio nada de lo que tenía, pues lo poseían todo en común.

Los apóstoles daban testimonio de la resurrección del Señor Jesús con mucho valor. Y se los miraba a todos con mucho agrado.

Entre ellos no había necesitados, pues los que poseían tierras o casas las vendían, traían el dinero de lo vendido y lo ponían a los pies de los apóstoles; luego se distribuía a cada uno según lo que necesitaba.

Salm responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia.*

Diga la casa de Israel: / eterna es su misericordia. / Diga la casa de Aarón: / eterna es su misericordia. / Digan los que temen al Señor: / eterna es su misericordia. R.

«La diestra del Señor es poderosa, / la diestra del Señor es excelsa». / No he de morir, viviré / para contar las hazañas del Señor. / Me castigó, me castigó el Señor, / pero no me entregó a la muerte. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. / Este es el día que hizo el Señor: / sea nuestra alegría y nuestro gozo. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Juan

(1Jn 5,1-6)

Queridos hermanos: Todo el que cree que Jesús es el Cristo ha nacido de Dios; y todo el que ama al que da el ser ama también al que ha nacido de él. En esto conocemos que amamos a los hijos de Dios: si amamos a Dios y cumplimos sus mandamientos. Pues en esto consiste el amor de Dios: en que guardemos sus mandamientos. Y sus mandamientos no son pesados, pues todo lo que ha nacido de Dios vence al mundo. Y lo que ha conseguido la victoria sobre el mundo es nuestra fe. ¿Quién es el que vence al mundo sino el que cree que Jesús es el Hijo de Dios? Este es el que vino por el agua y la sangre: Jesucristo. No solo en el agua, sino en el agua y en la sangre; y el Espíritu es quien da testimonio, porque el Espíritu es la verdad.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 20,19-31)

Al anochecer de aquel día, el día primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros». Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo». Y, dicho esto, sopló sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos».

Tomàs, uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor». Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo».

A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomàs con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros». Luego dijo a Tomàs: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métela en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente». Contestó Tomàs: «¡Señor mío y Dios mío!». Jesús le dijo: «¿Porque me has visto has creído? Bienaventurados los que crean sin haber visto».

Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Estos han sido escritos para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo, tengáis vida en su nombre.

«Vuit dies més tard, Jesús entrà»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

«Al vespre d'aquell dia, el primer de la setmana, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. I Jesús va arribar, es posà al mig i els digué: Pau a vosaltres». En aquest segon diumenge del temps pasqual ressona cada any aquest evangeli de l'aparició del Ressuscitat als seus deixebles. El Ressuscitat es fa present per fer-nos el do de la seva pau i del seu Esperit, i per proclamar la benaurança de la fe.

«Pau a vosaltres». Ja ho havia promès Jesús mateix en el sopar de comiat amb els seus: «Us deixo la meua pau, us dono la meua pau». Jesús no ens dona la pau del món; una pau que es fonamenta en l'absència de conflictes. La pau de Jesús es fonamenta en Déu mateix: és la comunió plena amb Déu i amb els germans. Aquella comunió que uneix els cors en un mateix sentir, i les voluntats en un mateix obrar. Aquella pau i comunió que crea família, que crea comunitat: la comunitat universal dels fills i filles de Déu.

«Rebeu l'Esperit Sant; a tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats; però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó». Ja des de la seva Resurrecció, Crist ens fa el do del seu Esperit: l'Esperit de la veritat que manté viu el seu record en el si de la comunitat cristiana i que ens dona la força de ser els seus testimonis. Però és també l'Esperit de perdó i reconciliació. L'Esperit Sant basteix ponts entre Déu i nosaltres i entre nosaltres i els altres; és Esperit de comunió, no de divisió. L'Esperit ens reconcilia amb Déu i amb els germans i ens mou a ser també portadors de perdó allà on hi ha conflicte i divisió.

Davant la incredulitat de Tomàs, el Bessó, Crist ressuscitat expressa: «Felïços els qui creuran sense haver vist». Aquestes paraules ens recorden aquelles altres de sant Lluç, referides a Maria: «Felïx tu que has cregut, perquè el que ha dit el Senyor es complirà». Felïços nosaltres, que creiem en la Paraula del Senyor i en la seva presència ressuscitada enmig nostre, compartint la nostra vida, i alimentant-nos amb la seva Paraula i el seu Pa de vida, reconciliant-nos amb el seu perdó, i donant-nos la seva pau i la força del seu Esperit.

L'evangeli acaba dient: Tot això «s'ha escrit perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, creient, tingueu vida en el seu nom». Certament, nosaltres creiem que Jesús, mort pels nostres pecats i ressuscitat per la gràcia de Déu, és el Messies i el Fill de Déu; per això, creient en ell i batejats en nom seu, tenim vida eterna, de la qual esperem gaudir plenament un dia a la seva glòria.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest diumenge 11, a les 18 h. Confirmacions a la parròquia de Sant Fel·liu de Sabadell.

Dilluns 12, a les 11 h. Formació de preveres joves. / **A les 17.30 h:** confirmacions d'alumnes del col·legi El Pinar a la Catedral.

Dimarts 13, a les 12.30 h. Reunió dels bisbes de la Tarraconense.

Dimecres 14, a les 17.30 h. Confirmacions d'alumnes del col·legi El Pinar a la Catedral.

Dijous 15, a les 12.30 h. Missa al Santuari de la Mare de Déu de Puiggraciós.

Dissabte 17. Comissió permanent del Moviment de Curssets de Cristiandat (telemàtica).

Saiz Meneses va presidir la Missa a la Capella de la Fundació Busquets de Terrassa amb motiu de la renovació de vots de la comunitat de les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül.

Recés de Quaresma per a religiosos de Terrassa. El dissabte 27 de març, la Delegació per a la Vida Consagrada va organitzar un recés de Quaresma en format telemàtic per a les comunitats de la diòcesi. El P. Llorenç Sagalés, O. Cist., delegat episcopal de Pastoral Social, va fer la meditació sobre: «Experimentar Déu en la fragilitat». La Gna. Glenda va participar amb la pregària inicial.

Recés de noies. El cap de setmana del 28 de març va tenir lloc a Caldes de Montbui el tercer recés organitzat per

les delegacions episcopals de Pastoral vocacional i de Joventut. En tres recessos de cap de setmana hi han participat en total 75 joves.

Diumenge de Rams. El diumenge de Rams, 28 de març, Mons. Saiz Meneses va presidir la Missa a les 12 del migdia a la Catedral. En començar beneï els rams des del presbiteri.

Missa Crismal. El Dimarts Sant 30 de març, a les 11 h, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses presidí la celebració de la Missa Crismal a la Catedral. En aquesta celebració es varen donar gràcies a Déu pels 25 anys d'ordenació presbiteral de Mn. José Iván Ortega Rojo.

Agenda

Ordenació d'un diaca permanent. Aquest diumenge 11 d'abril, a les 18 h, a la parròquia de Santa Maria de Caldes de Montbui, Mons. Salvador Cristau ordenarà de diaca el Sr. Xavier Robayera Bonvilà.

Conferència sobre els cristians a l'Irak. «El últims cristians de l'Irak: ajudem-los». Organitzada per Ajuda a l'Església Necessitada (ACN). A la parròquia de Sant Pau de Terrassa, dijous 15 d'abril. A les 19.30 h: Missa i a les 20.15 h: conferència.

Recés d'Effetà de Cerdanyola del Vallès. Del 16 al 18 d'abril a la Conreria. És especialment indicat per a joves.

Curset de cristiandat. Del 15 al 18 d'abril a la Casa d'espiritualitat de la Immaculada de Tiana tindrà lloc un curset de cristiandat organitzat pel Secretariat de Curssets de Cristiandat de la diòcesi de Terrassa.

Ordenació de diaques. El diumenge 25 d'abril, a les 18 h, Mons. Saiz Meneses presidirà la celebració de l'Eucaristia a la Catedral i conferirà l'orde del diaconat a Jacob Espín Ordás, Joan Hernández Plaza i Jan Martínez Alonso, seminaristes diocesans. Serà retransmesa pel canal YouTube del Bisbat de Terrassa.

Notícies

Renovació de vots de les Filles de la Caritat. El dijous 25 de març, Mons.

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

Un solo corazón y una sola alma

Hemos celebrado la Semana Santa de 2021, pudiendo asistir a los templos con un tercio del aforo, tal como estaba permitido. Con el domingo de resurrección ha comenzado un nuevo tiempo pascual en el que estamos llamados a vivir en esperanza con las actitudes propias de la nueva vida en Cristo en su dimensión personal y comunitaria. La primera lectura de la Misma de hoy nos explica que «el grupo de los creyentes tenía un solo corazón y una sola alma: nadie llamaba suyo propio nada de lo que tenía, pues lo poseían todo en común» (Hch 4,32).

La imagen que nos describe el libro de los Hechos de los Apóstoles es de unidad tanto de corazones como de bienes materiales. En realidad, no es posible vivir la comunicación de bienes espirituales y no compartir los bienes materiales. La caridad auténtica no permite que en la comunidad haya hermanos

que pasen necesidad. La Iglesia está llamada a ser comunidad de amor, un amor que no es una mera organización de ayuda a los necesitados, sino la expresión del acto más profundo de amor con el que Dios nos ha creado, que suscita en nuestro corazón la inclinación a amar. Por eso, el amor al prójimo es una obligación para cada fiel y para toda la comunidad eclesial. Así lo vivieron los cristianos de la primitiva comunidad de Jerusalén.

Con el rápido crecimiento de la Iglesia resultó en la práctica imposible mantener esa forma de poner en común los bienes materiales, pero lo que permanece inalterable es el principio y por eso en toda comunidad cristiana deben compartirse los bienes de tal manera que no haya pobres en ella. Más adelante se hizo evidente la necesidad de una determinada organización y de esa forma surgió la diaconía como un servicio del amor al prójimo,

llevado a cabo de forma ordenada y comunitariamente. Este ejercicio de caridad se confirmó como una de las acciones esenciales de la Iglesia.

Ahora bien, ¿cómo llevar a la práctica esta misión? Desde que surgió la diaconía en la primera comunidad cristiana de Jerusalén hasta nuestros días, en la historia de la Iglesia contemplamos ejemplos admirables de caridad hacia los necesitados tanto de personas concretas como de comunidades e instituciones. De esta manera se iba dando respuesta a las necesidades que surgían en cada momento. Llegados al siglo XX, en diciembre de 1951, el Papa Pío XII fundó *Caritas Internationalis*, que es el organismo principal de la Iglesia para llevar a cabo esta misión de acción caritativa y social. Se dedica a ayudar a los más necesitados, particularmente en las situaciones de conflicto y de emergencia. Con el

tiempo, su estructura se extendió por todo el mundo, llegando a constituir una federación con presencia en numerosos países.

La misión de Caritas consiste en acoger, ayudar y trabajar con las personas en situación de necesidad y pobreza, y promocionarlas para que lleguen a ser protagonistas de su propio desarrollo integral, desde el compromiso de la comunidad cristiana. Las líneas estratégicas para desarrollar esta misión son: la acogida, la ayuda, la promoción, la sensibilización de la sociedad y la denuncia de las situaciones de injusticia. Su actuación se orienta en cuatro direcciones fundamentales: La asistencia en situaciones de necesidad urgente; la prevención de las situaciones que pueden suponer pobreza o exclusión social; las acciones de formación y promoción personal, encaminadas a la integración social; y las acciones de análisis, de sensibilización, de denuncia y de promoción del compromiso solidario.

Que el Señor nos ayude a poner nuestro grano de arena en la construcción de un mundo más fraterno y solidario.